Sinu õhkamist ja haledat kurwastust näinud, mis minu südant wäga liigutas, ja järele pärinud. Jumal on mind õnnistanud, ja ma olen Temale wõlgu, ja seda wõlga on Tema Sinule saatnud. Kui Su käsi ehk ükskord jälle heaste peaks käima, siis tead küll, mis Su kohus waeste wastu on!" Neid sõnu üteldes läks mees jälle oma teed.

Pärast hakkas naise käsi jälle paremine käima, ja ta ei unustanud siis ka oma häätegija sõna mitte ära.

Ligimese armastus.

Aastal 1866, heina-kuu 8. päewal, kui Preisi sõawägi Põõmi maal suurt lahingit oli wõitnud, kus palju oma elu isamaa eest ohwerdasiwad, ja pärast lahingit sellepärast moona woorid mitte nii-ruttu sinna ei jõudnud, kui tarwis oli, siis saadeti salk sõamehi ümberkaudu moona otsima. Et aga rahwas küladest ja peredest kõige loomadega ja waraga üles mägede pääle sõahirmu eest oliwad põgenenud, siis ei leidnud need wälja saadetud moonaotsijad sõamehed midagi tarwilist. — Juba neli penikoormad maad, oma lahingikohast, jõuudsiwad nemad wiimaks ühe metsawahi juurde, kellele ka midagi enam ei olnud; see aga juhatas moonaotsijaid metsa taha, ühte suurte külasse, kust nemad leiba ja liha saiwad.

Üks neist soldatitest tuli ühe waese inimese majasse weel leiba otsima, ja kui sisse astus, nägi ta ühte noort naisterahwast oma lastega põlwile maas Jumalat paluwat, ja kuulis weel neid sõnu ütlewad: „Helde ja halastaja Jumal! Ära lase minu lapsi mitte nälga surra! Saada Oma ingle läbi imelikul wiisil meile toitu!" — Kui soldat tuppa astus ja naine kobinat kuulis, ehmatas wiimane wäga ära; sest ta kartis, et soldat neid nüid ärasurmama saab. Aga asi ei olnud nõnda. Sest see soldat, kes tema haledat palwet kuulis ja sellekäbi tema tõsist häda

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1889, lk. 24